

راهبرد های احیای هسته تاریخی شکل گیری شهر اهواز محله عامری

نازنین عباس پور^{1*}، علیرضا قلی نژاد پیربازاری²

¹ دانشجوی کارشناسی ارشد مهندسی معماری دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات خوزستان

پست الکترونیکی: nazanin_abbaspour@yahoo.com

² عضو هیئت علمی پژوهشگاه سازمان میراث فرهنگی، صنایع دستی و گردشگری
پست الکترونیکی: unipoor1@gmail.com

چکیده

هسته تاریخی شهرها یکی از بااهمیت ترین ثروت های فرهنگی محسوب می شود از این رو حفظ آن به بهترین شکل در کنار طراحی های اصولی برای نسل های بعدی لازم به نظر می رسد. احیاء بافت های تاریخی در کشور ما از آسیب هایی جدی برخوردار است. این مقاله ضمن معرفی نظریه ها و منشور های بین المللی در مورد احیاء و سابقه ی احیاء در ایران به تاریخچه شکل گیری شهر اهواز می پردازد و ضمن تحلیل آسیب شناسی وضع موجود محله عامری از لحاظ کالبدی، عملکردی، اجتماعی، فرهنگی، اقتصادی، حمل و نقل و ترافیک به ارائه راهبردهایی برای احیاء این محله می پردازد که می تواند از یک سو باعث تجدید حیات محله شود و از سوی دیگر به نظر می رسد می تواند نقطه شروع احیاء مجدد شهر اهواز در دوره معاصر و آتی نیز باشد.

واژه های کلیدی: احیاء بافت های تاریخی، مستند سازی، آسیب شناسی، راهبرد های احیاء بافت تاریخی.

1- مقدمه

شهرها مهم ترین نشانه های تمدن هر ملت به شمار می آیند. نشانه هایی که قدمت و صلابت آنها نمادی از اصالت و استواری صاحبان و ساکنان اصلی آنهاست. شهرها و فضاهای شهری نمادی از اندیشه ها، آداب و رسوم، روابط و تعاملات مردم در طول سالیان متمادی است. از این روست که هرچه بر قدمت شهرها و زیستگاه های انسانی افزوده تر می شود، ارزشمندتر می گردند و مردم قدمت یک مکان یا عرصه شهری را نمادی از هویت خویش می دانند. با اندک توجه به میراث فرهنگی بشر در سراسر جهان می توان دریافت که اقوام بزرگ و پر آوازه تاریخ، شهرها و آثاری بزرگ از خویش به یادگار گذاشته اند در این میان بافت های تاریخی یکی از ارزشمند ترین آثار فرهنگی محسوب می شوند که گواهی بر یک تمدن با شکوه و افتخارآمیز است. بافت های تاریخی به عنوان ثروت های فرهنگی لازم است به بهترین شیوه حفظ شده در کناردخالت و طراحی های آگاهانه در اختیار نسل های بعدی قرار گیرد [1].

احیاء بافت های تاریخی در کشور ما از آسیب هایی جدی برخوردار است. سابقه احیاء بافت های تاریخی در ایران بر می گردد به برنامه سوم توسعه اقتصادی- فرهنگی- اجتماعی ایران که در سال 1379 به تصویب